

Amintiri din copilărie – Ion Creangă

Editura MondoRo – www.gramar.ro

Amintiri din copilărie

DomniSoarei L.M.

I

*Școala din Humulești – Părinții – Bunicul David Creangă
din Ardeal – Școala lui Alecu Balș – Irinuca – Reîntoarcerea la bunica Nastasia*

Stau câteodata și-mi aduc aminte ce vremi și ce oameni mai erau în partile noastre, pe când începusem și eu, dragulita-Doamne, a mă radica băețuș la casa părinților mei, în satul Humuleștii din târg drept peste apa Neamțului; sat mare și vesel, împartit în trei părți care se țineau tot de una: Vatra Satului, Delenii și Bejenii.

S-apoi Humuleștii și pe vremea aceea nu erau numai așa un sat de oameni fără capăt, ci sat vechi, răzășesc, întemeiat în toată puterea cuvântului: cu gospodari tot unul și unul, cu flăcăi voinici și fete mândre, care știau a învăța și hora, dar și suveica, de vruia satul de vatăle în toate partile; cu biserica frumoasă și niște preoți și dascăli și poporani ca aceia, de făceau mare cinste satului lor.

Și părintele Ioan de sub deal, Doamne, ce om vrednic și cu bunătate mai era! Prin indemnul său, ce mai de pomi s-au pus în tinerim, care era îngrădit cu zaplaz de bărne, streșinit cu șindrila și ce chilie durată s-a făcut la poarta bisericii pentru Școala. S-apoi să fi văzut pe neobositul părinte, cum umbla prin sat din casa în casă împreună cu bădita Vasile a Iliaiei, dascălul bisericii, un holtei zdrăvan, frumos și voinic, și sfătuia pe oameni să-și deie copiii la învățătură. Și unde nu s-au adunat o mulțime de băeți și fete la Școala, între care eram și eu, un băet prizarit, rușinos și fricos și de umbră mea.

Și cea dintâi școlarită a fost însăși Smarandita popii, o zgâtie de copilă ageră la minte și așa de silitoare, de între-acea mai pe toți băeții și din carte, dar și din nebunii. Însă părintele mai în toată ziua da pe la Școala și vedea ce se petrece... Și ne pomenim într-una din zile că părintele vine la Școala și ne aduce un scaun nou și lung, și după ce-l întrebat pe dascăl care cum ne purtam, a stat puțin pe gânduri, apoi a pus nume scaunului: Calul Balan și l-a lăsat în Școala.

În alts zi ne trezim că iar vine părintele la Școala cu moș Fotea, cojocarul satului, care ne aduce dar de Școala nouă un dragut de biciușor de curele, împletite frumos; și părintele îi pune nume Sfântul Nicolai, după cum este și hramul bisericii din Humulești... Apoi pofteste pe moș Fotea, că dacă i-or mai pica ceva curele bune, să mai facă așa din când în când câte unul, și ceva mai grosut, dacă se poate... Bădita Vasile a zâmbit atunci, iară noi școlarii am rămas cu ochii holbați unii la alții. Și a pus părintele pravila și a zis că în toată sâmbăta să se procitească băeții și fetele, adică să asculte dascălul pe fiecare de tot ce a învățat peste săptămână; și câte greșeli va face să i le însemne cu carbune pe ceva, iar la urma urmelor, de fiecare greșeală să-i arde școlarului câte un Sfânt Nicolai. Atunci copilă părintelui, cum era sprintară și plină de încurii, a bufnit de râs. Pacatul ei, sarmana!